

Georges Simenon, *Maigret et les témoins récalcitrants*
Maigret et les témoins récalcitrants © 1959 Georges Simenon Limited, all rights reserved.

Maigret și martorii recalcitranți © 2012 Georges Simenon Limited, all rights reserved.

GEORGES SIMENON ® Simenon.tm, all rights reserved.

MAIGRET ® Georges Simenon Limited, all rights reserved.

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

SIMENON, GEORGES

Maigret și martorii recalcitranți / Georges Simenon ; trad.: Nicolae Constantinescu. – Iași: Polirom, 2012

ISBN 978-973-46-3140-7

I. Constantinescu, Nicolae (trad.)

821.133.1(493)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Georges
SIMENON

Maigret
și martorii recalcitranți

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2012

Felul vulgar de a se exprima al comisarului era mai cu seamă un protest împotriva prezenței magistratului și a tînărului avocat.

— Apoi Zuber a murit. Cei din familia Lachaume s-au dus la înmormîntare?

Domnul Brême schiță un zîmbet.

— Nu e treaba mea...

— Dumneavoastră ați fost?

— Nu.

— Presupun că există un contract de căsătorie... Nu pot să-mi închipui că o vulpe bătrînă ca Zuber n-a...

— S-au căsătorit sub regimul separației bunurilor.

— Și, în urmă cu cîteva luni, Paulette Lachaume a moștenit averea tatălui ei. Adevărat?

— Adevărat.

— Astfel încît ea ține acum băierile pungii! La ea trebuie să se apeleze, cînd casa de bani e goală, pentru plata furniturilor și pentru salarii?

Radel, în continuare obsedant ca o muscă mare albastră:

— Nu știu unde vă duce asta.

— Nici eu, maestre. Dar nu văd nici unde m-ar duce dacă aș căuta în Paris un hoț destul de prost ca să intre într-o casă unde nu sînt bani, folosindu-se de o scară grea și spărgînd un ochi de geam, cînd există o ușă cu geam la parter, numai ca să ajungă în camera unui om

adormit, să-l omoare cu un foc bubuitor de pistol și să-i ia portofelul aproape gol.

— N-aveți de unde ști.

— Chiar așa! Léonard Lachaume ar fi putut, ieri-seară, să-i ceară bani cumnatei sale. Totuși, în acest birou există un seif imens, dar de o simplitate copilărească, ce a rămas neatins, iar în casă, în momentul crimei, se aflau cel puțin șase persoane.

— S-au văzut spargeri și mai derutante.

— De acord. Ca să intre în curte, unde se afla scara, a trebuit să sară zidul, care e înalt de aproximativ trei metri și jumătate, dacă am văzut bine. În sfârșit, la câțiva pași de unde s-a tras focul de armă dormeau două persoane, care n-au auzit nimic.

— Ne aflăm în apropierea unei căi ferate, unde trenurile trec, ca să spun așa, fără întrerupere.

— Nu neg asta, domnule Radel. Meseria mea este să caut adevărul, și îl caut. Chiar prezența dumneavoastră aici m-ar incita să nu caut prea departe, deoarece rareori se întâmplă ca rudele unei persoane asasinate să apeleze la un avocat chiar înainte ca poliția să le fi putut interoga. Vă voi pune o întrebare la care probabil că nu veți răspunde. Armand Lachaume, în fața mea, v-a telefonat ca să vă ceară să veniți aici. Unde locuiți, maestre?

— În Piața Odéon. La doi pași.

— Într-adevăr, ați sosit în mai puțin de zece minute. N-ați fost foarte surprins. Ați pus puține întrebări. Sînteți sigur că n-ați știut, înaintea noastră, ce s-a petrecut noaptea trecută?

— Protestez în mod energic împotriva...

— Împotriva a ce? Bineînțeles, nu vă acuz că ați intrat în casă în timpul nopții, pe fereastră. Mă întreb numai dacă nu cumva, în dimineața asta, devreme, primul telefon a fost dat de aici ca să fiți anunțat și să vi se ceară sfatul...

— Atrag atenția, în fața judecătorului de instrucție, în privința urmărilor pe care le-ar putea avea o astfel de acuzație.

— Nu e o acuzație, maestre, ci o simplă întrebare. Și, dacă preferați, o întrebare pe care mi-o pun mie însumi.

Maigret se zbîrlise.

— Dumneavoastră vă mulțumesc, domnule Brême. Voi reveni probabil să vă pun și alte întrebări. Domnul judecător va hotărî dacă este necesar să sigilăm birourile.

— Dumneata ce crezi?

Îl lăsa pe Maigret să decidă.

— Nu cred că e nevoie și, după cele spuse de domnul Brême, contabilitatea s-ar putea să nu ne fie de nici un folos.

Își căută pălăria și își dădu seama că o lăsase sus.

— Mă duc să v-o aduc, îi propuse contabilul.

— Nu vă deranjați.

Maigret porni în sus pe scară, avu senzația unei prezențe și, ridicînd capul, zări fața bătrînei Catherine aplecată peste balustradă. Probabil că îl aștepta.

— Căutați pălăria?

— Da. Inspectorul meu nu e sus?

— A plecat de mult. Prindeți-o!

Fără să-l lase să ajungă pînă sus, îi aruncă pălăria și, în timp ce el o ridica de pe ștergătorul de picioare, bătrîna scuipe.

*

* *

Avocatul nu-i urmase în stradă. Din cauza ploii, care cădea la fel de rece și de tristă ca dimineața, rămăseseră doar cîțiva curioși, pe care un agent în uniformă îi ținea cu ușurință la distanță. Printr-o minune, ziarele nu aflaseră încă.

Cele două mașini negre, cea de la Poliția Judiciară și cea a judecătorului, așteptau la marginea trotuarului.

— Vă întoarceți la birou? întrebă magistratul, deschizînd portiera propriei mașini.

— Încă nu știu. Îl aștept pe Janvier, care e probabil prin împrejurimi.

— De ce trebuie să-l așteptați?

— Pentru că nu conduc, răspunse cu candoare Maigret, arătînd spre automobilul poliției.

— Vreți să mergeți cu mine?

— Mulțumesc. Prefer să aștept și să adulmec aerul cartierului.

Prevedea întrebări precise, poate obiecții, îndemnuri la prudență, la moderație.

— Aș vrea, domnule comisar, să-mi telefonați înainte de amiază ca să-mi spuneți cum stăm. Intenționez să urmăresc acest caz în cele mai mici amănunte.

— Știu. La revedere, domnule judecător.

Cei cîțiva curioși se uitau la ei, iar o femeie, care strîngea un șal negru la piept, îi murmură alteia:

— Acesta e faimosul Maigret.

— Și cel tînăr?

— Nu știu.

Maigret își ridică gulerul pardesiului și o porni pe trotuar. După nici cincizeci de metri, cineva îi făcu semn de la ușa unui mic bar, *Aux Copains du Quai*. Era Janvier.

Înăuntru nu era nimeni, doar patroana din spatele barului, o femeie grasă, prost pieptănată, care supraveghea de departe, prin ușa bucătăriei, o cratiță de pe mașina de gătit, de unde venea un miros puternic de ceapă.

— Ce beți, șefu'?

Apoi Janvier adăugă:

— Eu iau un grog. Pe vremea asta, răcești una-două.

Maigret luă și el un grog.

— Ai descoperit ceva?

— Nu știu. Am crezut că fac bine, înainte să plec, să sigilez ușa dormitorului.

— L-ai sunat pe doctorul Paul?

— Încă n-a terminat. Unul dintre asistenții lui mi-a spus că au găsit în stomac o cantitate de alcool. Urmează să stabilească concentrația din sânge.

— Altceva nimic?

— Au scos glonțul, pe care i-l vor trimite expertului. După părerea doctorului, e de calibru mic, probabil un 6.35. Dumneavoastră ce părere aveți, șefu'?

Patroana se îndepărtase să amestece în tocană cu o lingură de lemn.

— Prefer cazul de azi-dimineață.

— Grasu'?

— Oamenii ca el cel puțin nuucid.

— Nu credeți în povestea lor cu hoțul?

— Nu.

— Nici eu. Tehnicienii au căutat amprente pe scară și pe geam, dar n-au găsit. Pe scară erau doar amprente vechi ale șefului de echipă.

— Tipul putea să poarte mănuși. Asta nu dovedește nimic.